

РЕШЕНИЕ

№ 5890

гр. София, 20.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.12.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова

Мартин Аврамов

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора ГЕОРГИЕВ, като разгледа дело номер **6673** по описа за **2011** година докладвано от съдия Славина Владова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на Патентно ведомство на Р., чрез процесуалния му представител юрк. Б., срещу съдебно решение без дата по нахд № 6312/2010г., постановено от СРС, НК, 115 състав, с което е отменено изцяло наказателно постановление № 23 от 03.02.2010г. на Дректора на Дирекция „П. осигуряване и спорове” на ПВ на РБ, с което е наложено административно наказание глоба в размер 1 500 лв. на основание чл. 81 ал. 1 от ЗМГО на Л. М. Т. от [населено място].

В жалбата си жалбоподателят твърди, че решението на СРС е незаконосъобразно и постановено в противоречие със закона. Твърди, че неправилно СРС е приел, че след като стоките са произведени в завод на Нокия в Х. К., то те са означени с марката със съгласието на маркопритежателя й. Твърди, че по делото е установено от представени писма на маркопритежателя „Нокия К.”, че това не е така и производството е образувано именно по искане на маркопритежателя. На второ място твърди, че СРС неправилно е изтъквал и приложил разпоредбите на чл. 14 т. 3 и чл. 15 ал. 1 от ЗМГО, като в тази връзка отново е постановил решение в проитворечие със закона. На последно място твърди, че неправилно СРС е приел, че наказаното лице, не е субект на нарушението. Твърди, че в противоречие с § 1 т. 12 от ДР на ЗМГО съдът е приел, че вносител е австрийското дружество – купувач на стоките, а не наказаното лице.

Твърди, че тъй като наказаното лице е преносителят на стоките, то той е и вносителят, а СРС е смесил понятията вносител и купувач. Иска оспореното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се потвърждава изцяло НП. Ответникът по касация Л. Т. изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на решението на СРС. Твърди, че дтоките са произведени във фабрика на Нокия в Х. конг, от където са и внесение. Твърди, че сигналът е подаден не от „Нокия К.“, а от техни юридически представители в Б., които на последващ етап след сигнала не изразяват становище дали стоките са действително произведени от Нокия или не. Твърди освен това, че се касае за резервни части за мобилни апарати „Нокия“, които не попадат в приложното поле на чл. 13 т. 4 от ЗМГО, които изключва запазена марка по отношение на резервни части. Иска жалбата да бъде отхвърлена, а решението на СРС – оставено в сила.

Представителят на СГП прокурор Георгиев изразява становище, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

След като се запозна с материалите по делото и представените доказателства съдът установи, че жалбата е подадена в срок, подадена е от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че НП следва да се отмени, поради противоречие с материалния закон, поради недоказаност от обективна и субективна страна на извършеното нарушение и поради липса на субект на нарушението. Приел е, че по делото не е доказано от обективна страна вмененото на наказаното лице нарушение, тъй като не е оспорено, че панелите за телефон са произведени в завод на Нокия в Х. К.. В тази връзка е приел, че съгласно ТР № 1 /2009г. по т.д. № 1 от 2009г. на ОСТК осъществяването на внос на оригинални стоки без съгласието на маркопритежателя, когато знакът на марката е поставен върху стоките със съгласието на притежателя не представлява нарушение на правото върху марка. На второ място е приел, че по делото не са ангажирани доказателства от административно наказващия орган обосноваващи вината на наказаното лице и в двете й форми – умисъл или непредпазливост. На трето място е приел, че наказаното лице не е субект на нарушението, тъй като наказаното лице не е пренасяло фактически стоките през границата, както и не се явява вносител на стоките.

Настоящият състав намира, че така постановеното решение е законосъобразно, постановено при правилното приложение на закона, без допуснати нарушения на съдопроизводствените правила и при издирена обективна истина, подкрепена със събирането на всички относими към делото доказателства – писмени и гласни.

На първо място настоящият състав намира, че по делото не са ангажирани убедителни доказателства затова, че стоките, предмет на нарушението са произведени в завод на Нокия в Х. конг. Това е така, тъй като от представената фактура за закупуването им е видно, че същите са закупени от У. интернешънъл К., но не са събрани доказателства за това, че посочената фирма е завода на Нокия в Х. конг. Във връзка обаче с направено възражение срещу АУАН в този смисъл, настоящият състав намира, че в тежест на административния орган е била да събере доказателства относно това дали действително стоките са произведени и обозначени с марката в завода на Нокия в Х. конг. Административният орган не е направил това, като се е позовал за да стигне до извода, че стоките не са произведени в завода на Нокия само на сигнал от правен

представител на „Нокия К.” в Б.. Не е запознал и съответния правен представител с така направеното възражение по АУАН, за да изрази и той становище по възражението. В тази връзка настоящият състав намира, че АУАСН и НП са издадени при съществени нарушения на административно производствените правила, а именно на чл. 42 ал.1 т. 4 и чл. 57 ал.1т. 5 от ЗАНН, като в АУАН и НП не се съдържа описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението, както и доказателствата в подкрепа на извършеното нарушение, а именно не са въобще събрани доказателства от административно – наказващия орган относно това къде са произведени стоките дали са оригинални, произведени в завод на Нокия в Хонг конг, или са фалшификати. За да приеме, че са фалшификати административният орган сее позовал само на подаден сигнал от правен представител на „Нокия корпорейшън” за Б., като не е събрал впоследствие доказателства във връзка с твърденията в отправения сигнал.

На второ място настоящият състав намира, че относимостта към спора на чл. 15 от ЗМГО и чл. 14 ал. 3 от ЗМГО може да се изследват само след установяване на действителния произход на стоки, предмет на нарушението, а предвид гореизложеното във връзка с недоказаността на произхода,намира, че е невъзможно да се направи преценка относно приложимостта на посочените разпоредби.

На последно място настоящият състав намира, че законосъобразно СРС е приел, че наказаното лице не е субект на вмененото му нарушение по чл. 81 ал. 1 от ЗМГО. Посочената разпоредба предвижда, че субект на нарушението е лице, което използва в търговската дейност по смисъла на [чл. 13](#) стоки или услуги, означени със знак, идентичен или сходен на регистрирана марка, без съгласието на нейния притежател.Съгласно чл. 13от ЗМГО част от търговската дейност е вносът или износът на стоки, а съгласно § 1 т. 12 от ДР на ЗМГО вносът и износът на стоки е фактическото им пренасяне през границата. В конкретния случай видно от събраните по делото доказателства наказаното лице, не е лице, което при осъществяването на своята търговска дейност е използвало търговската марка. Това е така, тъй като видно от събраните доказателства наказаното лице не е осъществявало вносът на стоките, не е осъществявало и фактическото им пренасяне през границата. Наказаното лице е действало като митнически представител на дружеството „Е. – Е. Т. Л.”, А., като е осъществявало пряко представителство на посоченото австрийско дружество по смисъла на чл. 5 от Митническият кодекс на общността, а именно осъществявало е действия и формалности, предвидени в митническото законодателства от името и за сметка на австрийското дружество. Във връзка с цитираното настоящият състав намира, че доколкото наказаното лице не е действало от свое име и за своя сметка, а от името и за сметка на друго лице, същото не може да бъде субект на нарушението по чл. 81 ал. 1 от ЗМГО, който вменява отговорност на лице, което лично за себе си и при извършване на собствената си търговска дейност използва стоки и услуги, означени със знак сходен или идентичен на регистрирана марка. Видно от събраните по делото доказателства наказаното лице не е използвало такива стоки при извършването на собствената си търговска дейност, не е внасяло или изнасяло от свое име тези стоки. Поради горното настоящият състав намира за правилни и споделя аргументите на СРС в тази връзка.

Във връзка с изложеното дотук Административен съд София – град, XI Касационен състав смята, съдебното решение без дата на СРС, НК, 115 състав по нахд № 6312 по описа за 2010г., е законосъобразно, постановено в съответствие със закона и като такова следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение без дата по нахд № 6312/2010г., постановено от СРС, НК, 115 състав, с което е отменено изцяло наказателно постановление № 23 от 03.02.2010г. на Директора на Дирекция „П. осигуряване и спорове” на ПВ на РБ, с което е наложено административно наказание глоба в размер 1 500 лв. на основание чл. 81 ал. 1 от ЗМГО на Л. М. Т. от [населено място].

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: